

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 181/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 3 T 67/2013-559 z 19. apríla 2016, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 59/2016-643 z 27. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 37/2017 z 10. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 67/2013-559 z 19. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 59/2016-643 z 27. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 37/2017 z 10. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa toho času nachádza v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby ██████████. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na tomto skutkovom základe: *„od bližšie nezisteného dňa mesiaca roku 2008 do bližšie nezisteného dňa mesiaca október 2012 s výnimkou obdobia, keď bol vo výkone väzby v Rakúsku od 05. 04. 2012 do 04. 05. 2012 a ďalej vo výkone väzby na území Slovenskej republiky v dobe od 06. 05. 2012 do 21. 08. 2012 v inej trestnej veci, v mieste trvalého bydliska, v rodinnom dome č. ██████████, v tom čase jeho družke poškodenej opakovane vulgárne nadával do kuriev, tieto nadávky prešli do fyzického napádania, opakovane ju fackal, udieral päšťou, škrtil, kopal do tela, najmenej 10x opakovane v nočných hodinách zobudil poškodenú, triasol s ňou, nadával jej vulgárne do kuriev, pričom z celého konania obvineného mala poškodená strach o svoj život a zdravie, zakazoval jej návštevu príbuzných, udieral ju, kopal, vytrhal jej vlasy, škrtil ju, kričal na ňu, aby skapala, povedal jej, že ju utopí, hovoril jej, že je debil, hlúpa a v takomto konaní obvinený pokračoval aj po narodení maloletého syna, ██████████, pričom ju obvinený fyzicky napádal aj počas tehotenstva, od bližšie nezisteného dňa a mesiaca roku 2010 do bližšie nezisteného mesiaca november 2012 s výnimkou obdobia, keď bol vo výkone väzby v Rakúsku od 05. 04. 2012 do 04. 05. 2012 a ďalej vo výkone väzby na území Slovenskej republiky, v dobe od 06. 05. 2012 do 21. 08. 2012 v inej trestnej veci, mútil*

družku poškodenú prevažne v spálni rodinného domu v [REDACTED]
[REDACTED], v aute a na bližšie nezistených miestach opakovane k orálnemu styku, keď odmietla, tak ju chytil za vlasy, vyhrážal sa jej, že keď mu to neurobí, tak ju zbije, čo s odstupom času robila z povinnosti, aby sa vyhla z jeho strany agresívnemu správaniu.“

Za tento zločin odsúdil okresný súd sťažovateľa podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom vo výmere 3 rokov. Podľa § 51 ods. 3 písm. l) Trestného zákona okresný súd sťažovateľovi uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Podľa § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona okresný súd sťažovateľovi uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd odmietol na hlavnom pojednávaní vykonať dôkazy navrhované sťažovateľom, ako aj jeho obhajcom. Predmetné dôkazy boli podľa názoru sťažovateľa všetky vykonateľné a mali slúžiť na preverenie výpovede tak poškodenej, ako aj svedkov, ktorí vypovedali v jej prospech. Dôkazy, ktoré okresný súd odmietol vykonať, boli podľa názoru sťažovateľa významné pre jeho úspešnú obhajobu, ktorá by mala za následok jeho oslobodenie spod obžaloby v celom rozsahu. Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní pred okresným súdom nebolo bez pochybností preukázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol trestne stíhaný, teda podľa jeho názoru nedošlo k preukázaniu jeho viny bez akýchkoľvek pochybností. Sťažovateľ poukazuje na to, že záujem na riadnom objasnení veci a dôkladnom „preverení obhajoby“ by nemal byť podriadený dĺžke konania. Je toho názoru, že v priebehu konania pred okresným súdom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, práva na obhajobu a k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, o čom majú svedčiť aj zvukové záznamy z priebehu hlavných pojednávaní. Sťažovateľ poukazuje na to, že absentuje zvukový záznam z pojednávania uskutočneného 4. februára 2015, z ktorého je zrejmé, že výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní sa líšila od výpovede poškodenej v prípravnom konaní z 30. januára 2013 a z 9. apríla 2013.

Sťažovateľ namieta zákonnosť výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní, keďže poškodená odmietla odpovedať na otázky obhajcu sťažovateľa, čím došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu. Sťažovateľ poukazuje na to, že v prípade ak by poškodená odpovedala na otázky jeho obhajcu, ten by jej následne mohol klásť ďalšie otázky, ktoré by spochybnili pravdivosť jej výpovede. Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd nevykonal dôkazy zákonným spôsobom, keďže odmietol vyhovieť požiadavke sťažovateľa na uskutočnenie opakovaného výsluchu poškodenej, čo sťažovateľ taktiež považuje za chybu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci. Predmetné nedostatky neboli napravené ani v opravnom konaní pred krajským súdom, ani v rámci dovolacieho konania pred najvyšším súdom.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na rozpornosť výpovedí svedkov pred okresným súdom, ako aj na rozpornosť znaleckých posudkov: *„Všetky chyby konania, ktoré rozsudku súdu prvého stupňa predchádzali, považujem za tak závažné chyby, ktorými došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu zásadným spôsobom, k porušeniu môjho práva na spravodlivý proces, k porušeniu zásady rovnosti zbraní, a v konečnom dôsledku tieto chyby konania spôsobili nezákonnosť rozsudku súdu prvého stupňa a tiež rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vytýkané pochybenia pri vykonávaní dokazovania súdom prvého stupňa nenapravil. Odvolací súd rozhodol sám rozsudkom vo veci, hoci nové rozhodnutie nebolo možné urobiť, nakoľko skutkový stav nebol v napadnutom rozsudku súdom prvého stupňa správne zistený a nebol ani doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. Odvolací súd rozhodol rozsudkom v môj neprospech, hoci pre takýto postup neboli splnené podmienky ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. Odvolací súd moje odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zamietol ako nie dôvodné, hoci pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky ustanovenia § 319 Tr. por.“*

Sťažovateľ okresnému súdu ďalej vytýka, že sa nedostatočne zaoberal skutočnosťami uvedenými vo výpovediach svedkov vypovedajúcich v prospech sťažovateľa, v odôvodnení svojho rozsudku sa dôsledne nevysporiadal s výpoveďami svedkov a nevenoval im takú pozornosť, akú venoval výpovediam svedkov vypovedajúcich v prospech poškodenej. Sťažovateľ poukazuje na to, že keďže skutkový stav nebol v konaní pred okresným súdom

dostatočne zistený, nemohol tak tvoriť dostačujúci podklad pre rozhodnutie krajského súdu ako odvolacieho súdu, resp. najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Krajský súd rozhodol tak, že zrušil rozsudok okresného súdu a sťažovateľa uznal vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona a zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona na totožnom skutkovom základe ako okresný súd, za čo ho odsúdil podľa § 200 ods. 2, § 41 ods. 1 a 2, § 38 ods. 7 a § 37 písm. h) a m) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil súd sťažovateľa do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol, pretože je nedôvodné.

Zo sťažnosti sťažovateľa ďalej vyplýva: *„Krajský súd v Žiline zamietol moje odvolanie, ktoré som podal proti rozsudku súdu prvého stupňa ako nie dôvodné podľa § 319 Tr. por. Krajský súd poukázal v odôvodnení rozhodnutia na nasledujúce skutočnosti. K výroku o vine poukázal na ustanovenia § 2 ods. 10, § 2 ods. 12 Tr. por., podľa názoru krajského súdu, okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvádzaní všetkých okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Takéto konštatovanie krajského súdu nemá oporu vo vykonaných dôkazoch pred súdom prvého stupňa, nakoľko súd prvého stupňa v konaní nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Súd prvého stupňa neobjasňoval starostlivo okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. V rámci voľného hodnotenia dôkazov súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy výlučne v môj neprospech.“*

Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že zamietol jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu, hoci na takéto rozhodnutie neboli dané zákonné dôvody. Uvedené tvrdenie sťažovateľ odôvodňuje tým, že vykonanými dôkazmi pred okresným súdom a pred krajským súdom v rámci odvolacieho konania nebolo nepochybne preukázané, že sťažovateľ spáchal skutky, pre ktoré bola podaná obžaloba, a teda mal byť spod obžaloby oslobodený v celom rozsahu.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom ako dovolacie dôvody uviedol dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ je toho názoru, že sa najvyšší súd riadne nevysporiadal s jeho námietkami vznesenými v dovolacom konaní proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý zamietol odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné. Je tiež toho názoru, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami vznesenými v dovolacom konaní.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Okresného súdu Čadca sp.zn. 3T/67/2013-559 z 19.4.2016, rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 1To/59/2016-643 z 27.9.2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.2Tdo37/2017 z 10.10.2017 bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces a prezumpciu neviny zaručené článkom 36 ods. 1 a článkom 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1, ods.2, ods. 3 písm. d/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Tieto rozhodnutia sa preto rušia.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia, za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spisanie sťažnosti a jej podanie po 147,33 Eur + 8,84 Eur režijný paušál za úkon právnej služby + 20% DPH /62,47 Eur/ v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) v sume 374,81 Eur (slovom tristosedemdesiatštyri eur

*a osemdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu [REDACTED],
advokáta, Advokátska kancelária, [REDACTED], vedeného vo [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED], do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru a čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 listiny rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd poznamenáva, že vo vzťahu k sťažnosti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu je daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu, pretože preskúmanie tohto rozsudku bolo v právomoci krajského súdu v rámci odvolacieho konania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy je zrejmé, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Subsidiarita právomoci ústavného súdu znamená, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Na základe uvedeného je zrejmé, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96). Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský

súd. Z toho vyplýva, že sťažovateľ využil účinný právny prostriedok na ochranu svojho základného práva, a teda právomoc ústavného súdu je v tomto prípade vylúčená.

2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru a čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 listiny rozsudkom krajského súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprihliadol na sťažovateľom navrhované dôkazy, predložené aj v rámci odvolacieho konania. Nesúhlasí s názorom krajského súdu, že okresný súd postupoval tak, aby náležite zistil skutkový stav, ani s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa odôvodnenia výroku o vine a treste.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva: *„Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdené skutky sa stali a že ich spáchal práve obžalovaný. V tomto smere okresný súd veľmi presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného.“* Krajský súd ďalej poznamenal, že po preskúmaní hodnotenia dôkazov okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa v rámci hodnotenia dôkazov nepostupoval podľa zákona a vykonané dôkazy by hodnotil jednostranne v neprospech sťažovateľa. Ústavný súd sa plne stotožňuje s názorom krajského súdu, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v rámci odvolacieho konania neslúži na to, aby

odpovedalo na každú námietku, prípadne argument uvedený v odvolaní, ale len na tie, ktoré zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ústavný súd taktiež súhlasí s názorom krajského súdu, že právo na spravodlivý proces nie je totožné s právom účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a vlastným hodnotením dôkazov.

Takisto ako sťažovateľ v podanej sťažnosti aj ústavný súd poukazuje na to, že základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný, prípadne nebol náležite zdôvodnený, resp. by bol účelovo koncipovaný výlučne v neprospech sťažovateľa. Na základe uvedeného ústavný súd nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04), ktorý sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa (identickými s námietkami obsiahnutými v odvolaní aj dovolaní sťažovateľa, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru a čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 listiny uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ vidí porušenie svojich v sťažnosti označených práv aj v tom, že najvyšší súd sa riadne nevysporiadal s jeho námietkami vznesenými v dovolacom konaní proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý zamietol odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom ako dovolacie dôvody uviedol dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Z odôvodnenia

uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že podľa § 371 ods. 1 písm. c) je možné podať dovolanie, ak došlo k porušeniu práva na obhajobu účastníka konania zásadným spôsobom. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, že právo na obhajobu je potrebné ponímať ako vytvorenie podmienok pre „... plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Trestného poriadku), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho zamietnuť, resp. rozhodnúť tak, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú... Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.“.

Najvyšší súd podotýka, že za porušovanie práva na obhajobu nie je možné považovať rozsah vlastných úvah orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu pri voľbe použitých dôkazných prostriedkov a toho, že pokiaľ považuje určitú skutkovú okolnosť za dokázanú, nebude ju overovať ďalšími dôkazmi. K porušeniu práva na obhajobu sťažovateľa tým, že poškodená počas výsluchu uskutočneného 4. februára 2014 neodpovedala na niektoré otázky obhajcu sťažovateľa, najvyšší súd poukázal na to, že z protokolácie výpovede poškodenej je zrejmé, že ani jedna z otázok obhajcu, na ktoré poškodená neodpovedala, nespadala do okruhu skutočností, ktoré sú uvedené v § 127 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ v dovolaní nenamietal to, že dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom, ale spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a krajským súdom, a to, že všeobecné súdy odmietli vykonať ním navrhované dôkazy. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že dovolanie je možné podať v prípade, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho zistenia, najvyšší súd uviedol, že predmetný dovolací dôvod slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb v konaní. Najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ v dovolaní namietal len skutkové zistenia, a nie námietky právneho charakteru.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom záujmu zo strany ústavného súdu iba v tom prípade, ak by vyvodené závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné alebo neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru, že napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu, resp. jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu základných práv a slobôd, ktorých porušenie sa namieta. Napriek uvedenému však ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a zistil, že s v dovolaní uvedenými námietkami sťažovateľa sa vysporiadal jasne a zrozumiteľne v rámci posudzovania dôvodov dovolania a zisťovaní prípadných väd konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018